

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Οκτώ

Μια Διαδικασία

Jeff Pippenger

2023-12-03

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ἰωακείμ, βασιλέως τοῦ Ἰούδα, ἦλθεν ὁ Ναβουχοδονόσορ, βασιλεὺς Βαβυλῶνος, εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ ἐπολιόρησεν αὐτήν. Καὶ ὁ Κύριος παρέδωκεν εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὸν Ἰωακείμ, βασιλέα τοῦ Ἰούδα, μετὰ μέρους τῶν σκευῶν τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ· τὰ ὅποια μετέφερον εἰς τὴν γῆν Σενναάρ, εἰς τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ αὐτοῦ· καὶ ἔφερον τὰ σκεύη εἰς τὸν θησαυροφυλάκιον τοῦ θεοῦ αὐτοῦ. Δανιήλ 1:1, 2.

Τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης είναι το ίδιο βιβλίο, και οι ίδιες προφητικές γραμμές που παρουσιάζονται στο βιβλίο του Δανιήλ αναλαμβάνονται στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού αντιπροσωπεύει το τελικό προφητικό μήνυμα που αποσφραγίζεται ακριβώς πριν από τη λήξη της δοκιμασίας.

Αλήθειες οι οποίες στο παρελθόν είχαν ορθώς κατανοηθεί από το βιβλίο της Αποκαλύψεως, αλλά είχαν σφραγισθεί από το έθος και την παράδοση, εξακολουθούν να είναι αλήθεια, και σήμερα αποσφραγίζονται εκ νέου από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα, και οι αλήθειες αυτές αποκαλύπτουν τώρα την τέλεια εκπλήρωσή τους.

Αλήθειες οι οποίες στο παρελθόν είχαν ορθώς κατανοηθεί από το βιβλίο του Δανιήλ, αλλά είχαν σφραγισθεί από το έθος και την παράδοση, εξακολουθούν να είναι αλήθεια, και σήμερα αποσφραγίζονται εκ νέου από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα, και αυτές οι αλήθειες αποκαλύπτουν τώρα την τέλεια εκπλήρωσή τους.

Ο Δανιήλ είναι απλώς το πρώτο από τα δύο βιβλία που αντιπροσωπεύουν την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού.

Ο Ιωακείμ είναι σύμβολο της ενδυνάμωσης του πρώτου μηνύματος σε ένα μεταρρυθμιστικό κίνημα. Είναι επίσης σύμβολο της διαθήκης, διότι η αλλαγή ενός ονόματος προσδιορίζει προφητικώς την έναρξη μιας σχέσεως διαθήκης. Η σχέση διαθήκης στην οποία εισέρχεται ο Θεός με έναν λαό που προηγουμένως δεν ήταν λαός της διαθήκης του Θεού, αρχίζει με την ενδυνάμωση του πρώτου μηνύματος.

Οι οποίοι άλλοτε δεν ήσασταν λαός, τώρα όμως είστε λαός του Θεού· οι οποίοι δεν είχατε ελεηθεί, τώρα όμως ελεηθήκατε. 1 Πέτρου 2:10.

Το σύμβολο της αλλαγής ονόματος ως ένδειξη διαθηκικής σχέσεως καθιερώνεται με τη μεταβολή του ονόματος του Άβραμ σε Αβραάμ, της Σάρας από Σαράι σε Σάρρα, του Ιακώβ σε Ισραήλ και του Σαούλ σε Παύλο. Υπάρχουν και άλλες μαρτυρίες αυτού του συμβόλου, αλλά στο πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ το όνομα του Δανιήλ μεταβάλλεται σε Βαλτασάρ, του Ανανία σε Σεδράχ, του Μισαήλ σε Μισάχ και του Αζαρία σε Αβδεναγώ.

Όταν ο Κύριος εισέρχεται σε σχέση διαθήκης με έναν λαό, ταυτοχρόνως παρακάμπτει έναν προγενέστερο λαό της διαθήκης. Ο Ιωακείμ αντιπροσωπεύει τον λαό της διαθήκης που παρακάμπτεται, ενώ ο Δανιήλ, ο Ανανίας, ο Μισαήλ και ο Αζαρίας αντιπροσωπεύουν τον λαό της διαθήκης που τότε εκλέγεται. Όταν οι άνθρωποι εισέρχονται σε σχέση διαθήκης, τότε δοκιμάζονται ως προς το αν θα τηρήσουν τους όρους της διαθήκης. Η δοκιμασία αντιπροσωπεύεται από την πράξη του να τρώγουν.

Ο Αδάμ και η Εύα απέτυχαν στη δοκιμασία με την πράξη της βρώσεως, και όταν ο Θεός εισήλθε για πρώτη φορά σε διαθήκη με έναν εκλεκτό λαό, άρχισε τη σχέση δοκιμάζοντάς τους με το μάννα. Ο αρχαίος Ισραήλ τελικά απέτυχε σε εκείνη τη δοκιμασία, αλλά με τούτο παρείχε την πρώτη αναφορά και την πρώτη μαρτυρία στο γεγονός ότι μια δοκιμασία της διαθήκης δεν είναι μία μεμονωμένη δοκιμασία, αλλά αποτελεί μια διαδικασία δοκιμασίας. Κατά τη δέκατη δοκιμασία, τους επιβλήθηκε να πεθάνουν στην έρημο κατά τα επόμενα σαράντα έτη. Έπειτα ο Θεός εισήλθε σε διαθήκη με τον Ιησού του Ναυή και τον Χάλεβ, παρέχοντας έτσι μαρτυρία ότι, όταν ο Κύριος εισέρχεται σε διαθήκη με έναν εκλεκτό λαό, συγχρόνως παρέχεται και έναν προηγούμενο λαό της διαθήκης. Στο τέλος του αρχαίου Ισραήλ, το οποίο ήταν επίσης η αρχή του πνευματικού Ισραήλ, η τελευταία διαδικασία δοκιμασίας για τον αρχαίο Ισραήλ ήταν η πρώτη διαδικασία δοκιμασίας για τον πνευματικό Ισραήλ, και παριστάνετο ως ο Άρτος του Ουρανού. Είχε προτυπωθεί από το μάννα κατά την πρώτη διαδικασία δοκιμασίας της διαθήκης.

Κατά τη δοκιμαστική εκείνη διαδικασία, η οποία ήταν συγχρόνως η πρώτη και η τελευταία δοκιμαστική διαδικασία, ο Ιησούς προσδιόρισε τη δοκιμή του επουρανίου Άρτου όταν είπε ότι όσοι είναι λαός της διαθήκης του πρέπει να φάγουν τη σάρκα του και να πουν το αίμα του. Έχασε περισσότερους μαθητές με εκείνη την παρουσίαση από οποιαδήποτε άλλη στιγμή της διακονίας του. Η διαμάχη εκείνη στη διακονία του ήταν το αποκορύφωμα της απεικονίσεως της διαδικασίας της δοκιμασίας της διαθήκης, και η αδελφή White σχολιάζει εκτενώς το γεγονός στο Η Ζωή του Χριστού, όπου ο τίτλος του κεφαλαίου είναι «Η Κρίση στη Γαλιλαία». Το όνομα Γαλιλαία σημαίνει «μεντεσές» ή «σημείο καμπής», και στο κεφάλαιο εκείνο εκθέτει γιατί οι μαθητές αποστράφηκαν από αυτόν. Αρνήθηκαν να εφαρμόσουν τη μαρτυρία του περί της απαιτήσεως να φάγουν τη σάρκα του και να πουν το αίμα του με την ορθή προφητική μεθοδολογία. Προσδιόρισε ότι προσκολλούνταν σε έθιμα και παραδόσεις προφητικών εννοιών, τις οποίες ο Σατανάς είχε ενσταλάξει στη βιβλική κατανόηση του αρχαίου Ισραήλ. Εκείνες οι παρανοήσεις τούς παρείχαν, όπως νόμιζαν, μία δικαιολογία να εφαρμόσουν τα λόγια του κατά γράμμα, αντί πνευματικώς. Επισημαίνει επίσης ότι όταν εκείνοι που «στράφηκαν» μακριά από τον Ιησού (Γαλιλαία), οι οποίοι προσδιορίζονται στο έκτο κεφάλαιο του Ιωάννη (John 6:66), δεν περπάτησαν πλέον ποτέ μαζί του.

Με την πρώτη, όπως και με την τελευταία, διαδικασία δοκιμασίας της διαθήκης του αρχαίου Ισραήλ, διαπιστώνουμε ότι, όταν ο Θεός εισέρχεται σε σχέση διαθήκης με έναν εκλεκτό λαό, ταυτοχρόνως προσπερνά τον προγενέστερο λαό της διαθήκης. Διαπιστώνουμε επίσης ότι δοκιμάζει εκείνον τον λαό, όχι με μία και μόνη δοκιμασία, αλλά με μια διαδικασία δοκιμασίας. Βλέπουμε ακόμη ότι η διαδικασία της δοκιμασίας παριστάνεται με κάτι που πρέπει να φαγωθεί. Διαπιστώνουμε επίσης ότι η τροφή αντιπροσωπεύει τον Λόγο του Θεού, και ότι η δοκιμασία περιλαμβάνει μια επιλογή ανάμεσα σε δύο είδη τροφής προς βρώση. Τρώμε από κάθε δέντρο για

το οποίο ο Θεός έχει πει ότι μπορούμε να φάμε, ή τρώμε από το δέντρο από το οποίο μας έχει απαγορευθεί να φάμε; Διαπιστώνουμε επίσης ότι η επιλογή τού τι θα φάμε περιλαμβάνει και τη δοκιμασία του πώς τρώμε την προσφερόμενη τροφή.

Στο τέλος του πνευματικού Ισραήλ, κατά τον καιρό του Μιλλεριτικού κινήματος, το πρώτο μήνυμα ενδυναμώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840. Εκεί ο Ιωακείμ αντιπροσωπεύει τους Προτεστάντες οι οποίοι τότε οδηγούνται στη Βαβυλώνα για να γίνουν θυγατέρες της. Αντιμετώπισαν μια δοκιμασία όταν ο άγγελος της Αποκάλυψης δέκα κατέβηκε έχοντας στο χέρι του ένα βιβλαρίδιο ανοιγμένο. Ακριβώς όπως ο Ιωακείμ επαναστάτησε εναντίον των απαιτήσεων του Ναβουχοδονόσορα και κατόπιν οδηγήθηκε σε αιχμαλωσία, έτσι και οι Προτεστάντες αρνήθηκαν να φάνε την τροφή που βρισκόταν στο χέρι του αγγέλου, βάσει των παραδόσεων και των εθίμων που έφεραν μαζί τους από τους Σκοτεινούς Αιώνες.

Μέχρι την άνοιξη του 1844, η διαδικασία της δοκιμασίας είχε φθάσει σε ένα «σημείο καμπής» για τον Ιωακείμ και τους Προτεστάντες, και καθώς ακριβώς συνέβη στην πρώτη διαδικασία δοκιμασίας για τον πνευματικό Ισραήλ, αυτοί «εστράφησαν» και δεν περιεπάτησαν πλέον με τον Ιησού. Σε εκείνη την ιστορία, ο Δανιήλ, ο Ανανίας, ο Μισαήλ και ο Αζαρίας αντιπροσωπεύουν τους Μιλλεριτικούς, οι οποίοι επέλεξαν να φάγουν το μικρό βιβλίο, το οποίο ήταν γλυκό στο στόμα τους, αλλά έγινε πικρό στην κοιλία τους.

Εάν συμπεριλάβουμε τον Αδάμ και την Εύα, έχουμε τέσσερις κλασικούς μάρτυρες ότι η δοκιμασία παριστάνεται με την πράξη της βρώσεως. Έχουμε αρκετούς προφητικούς μάρτυρες, οι οποίοι όλοι φέρουν τη σφραγίδα του πρώτου και του τελευταίου. Η μαρτυρία της δοκιμασίας του μάννα είναι μία πρώτη μαρτυρία, και η δοκιμασία του Άρτου του Ουρανού είναι τόσο μία πρώτη δοκιμασία για τον πνευματικό Ισραήλ, ενώ συγχρόνως αποτελεί και την τελευταία μαρτυρία για τον αρχαίο Ισραήλ. Η δοκιμασία του μικρού βιβλίου είναι και η πρώτη και η τελευταία. Είναι το τέλος της περιπλανήσεως του πνευματικού Ισραήλ ως εκκλησίας εν τη ερήμω, και είναι η αρχή εκείνων που εξελέγησαν να είναι ο τελικός ονομασμένος λαός του Θεού. Οι Μιλλεριτίτες ήταν η αρχή του ονομασμένου λαού του Θεού, ο οποίος επρόκειτο να αναγνωρισθεί ως το αληθινό κέρασ του Προτεσταντισμού. Υπάρχουν αρκετοί μάρτυρες της διαδικασίας της δοκιμασίας, η οποία αρχίζει όταν ενδυναμώνεται το πρώτο μήνυμα.

Κατά τις διαδικασίες εκείνες της δοκιμασίας επέρχεται ένα «σημείο καμπής», στο οποίο σχεδόν όλοι οι μαθητές αποστρέφονται. Με τη μαρτυρία του Ιησού του Ναυή και του Χάλεβ, ολόκληρος ο Ισραήλ αποστράφηκε και επιζήτησε να επιστρέψει στην Αίγυπτο. Στην εκκλησία της Γαλιλαίας, η πλειονότητα των μαθητών αποστράφηκε. Επειδή ο Ιησούς είναι το Άλφα και το Ωμέγα, το «σημείο καμπής» που παριστάνεται στο τέλος της διαδικασίας της δοκιμασίας απεικονίζεται επίσης στην αρχή της διαδικασίας της δοκιμασίας. Όταν το μάννα δόθηκε για πρώτη φορά στον αρχαίο Ισραήλ, υπήρξαν εκείνοι που αμέσως αποστράφηκαν από τις οδηγίες. Κατά το βάπτισμα του Χριστού, Εκείνος αποστράφηκε και μετέβη στην έρημο. Η Αδελφή White χρησιμοποιεί το σύμβολο ενός σημείου καμπής κατά τρόπον ιδιαίτερα διαφωτιστικό.

«Υπάρχουν περίοδοι που αποτελούν καμπές στην ιστορία των εθνών και της εκκλησίας. Κατά την πρόνοια του Θεού, όταν φθάνουν αυτές οι διάφορες κρίσεις, δίδεται το φως που

αντιστοιχεί στον καιρό εκείνο. Εάν γίνει δεκτό, επέρχεται πνευματική πρόοδος· εάν απορριφθεί, ακολουθούν πνευματική παρακμή και ναυάγιο. Ο Κύριος, με τον λόγο Του, έχει αποκαλύψει το επιθετικό έργο του ευαγγελίου, όπως αυτό διεξήχθη στο παρελθόν και όπως θα διεξάγεται στο μέλλον, έως και την τελική σύγκρουση, όταν σατανικοί παράγοντες θα πραγματοποιήσουν την τελευταία τους θαυμαστή κίνηση. Από εκείνον τον λόγο κατανοούμε ότι τώρα ήδη ενεργούν οι δυνάμεις που θα εισαγάγουν την τελευταία μεγάλη σύγκρουση μεταξύ του καλού και του κακού — μεταξύ του Σατανά, του άρχοντα του σκότους, και του Χριστού, του Άρχοντα της ζωής. Αλλά ο επερχόμενος θρίαμβος για τους ανθρώπους που αγαπούν και φοβούνται τον Θεό είναι τόσο βέβαιος όσο βέβαιο είναι ότι ο θρόνος Του είναι εδραιωμένος στους ουρανούς.» Bible Echo, 26 Αυγούστου, 1895.

Όταν το μάννα δόθηκε για πρώτη φορά στον αρχαίο Ισραήλ, δόθηκε το φως γι' αυτή την ιστορία. Κατά το βάπτισμα του Χριστού, δόθηκε το φως γι' αυτή την ιστορία. Στις 11 Αυγούστου 1840, δόθηκε το φως γι' αυτή την ιστορία. Καθένα από εκείνα τα καίρια σημεία στροφής σηματοδοτεί την αρχή μιας διαδικασίας δοκιμασίας, η οποία τελικώς καταλήγει σε ένα άλλο σημείο στροφής, όταν ο πρότερος λαός της διαθήκης αποστρέφεται και δεν περιπατεί πλέον με τον Χριστό.

Επειδή αυτές οι διάφορες διαδικασίες δοκιμασίας αντιπροσωπεύουν τόσο μια διαδικασία δοκιμασίας για τον λαό της πρώτης διαθήκης όσο και για τον λαό της νέας διαθήκης, υπάρχουν δύο καταλήξεις της διαδικασίας δοκιμασίας. Η κατάληξη της διαδικασίας δοκιμασίας, και επομένως το τελικό σημείο καμπής για τους Προτεστάντες στη Μιλλεριτική ιστορία, ήταν η άνοιξη του 1844. Η κατάληξη της διαδικασίας δοκιμασίας (το φθινόπωρο του 1844), ή το σημείο καμπής για τους ίδιους τους Μιλλερίτες, ήλθε μετά το σημείο καμπής για τον προγενέστερο λαό του Θεού.

Στην ιστορία του Χριστού, η διαδικασία της δοκιμασίας προσδιορίζεται από το γεγονός ότι καθάρισε τον ναό δύο φορές, μία στην αρχή της διακονίας Του και έπειτα πάλι στο τέλος της διακονίας Του.

«Όταν ο Ιησούς άρχισε τη δημόσια διακονία Του, καθάρισε τον Ναό από τη βέβηλη βεβήλωσή του. Ανάμεσα στις τελευταίες πράξεις της διακονίας Του ήταν ο δεύτερος καθαρισμός του Ναού. Έτσι και στο τελευταίο έργο για την προειδοποίηση του κόσμου, απευθύνονται δύο διακεκριμένες κλήσεις προς τις εκκλησίες. Το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου είναι: “Έπεσε, έπεσε η Βαβυλώνα, η μεγάλη πόλη, επειδή πότισε πάντα τα έθνη από τον οίνο του θυμού της πορνείας της” (Αποκάλυψη 14:8). Και μέσα στη δυνατή κραυγή του μηνύματος του τρίτου αγγέλου ακούγεται φωνή από τον ουρανό να λέγει: “Εξέλθετε από αυτήν, λαέ μου, για να μη συμμετάσχετε στις αμαρτίες της και για να μη λάβετε από τις πληγές της· επειδή οι αμαρτίες της έφθασαν έως τον ουρανό, και ο Θεός ενθυμήθηκε τις ανομίες της” (Αποκάλυψη 18:4, 5).» Selected Messages, βιβλίο 2, 118.

Η διαδικασία της δοκιμασίας των δύο καθαρισμών του ναού από τον Χριστό εναρμονίζεται με το τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία, στα γραπτά του Πνεύματος της Προφητείας.

«Καθαρίζοντας τον ναό από τους αγοραστές και τους πωλητές του κόσμου, ο Ιησούς ανήγγειλε την αποστολή Του να καθάρσει την καρδιά από τη μόλυνση της αμαρτίας,—από τις γήινες επιθυμίες, τις εγωιστικές ορέξεις, τις κακές συνήθειες, που διαφθείρουν την ψυχή.

Παρατίθεται το Μαλαχίας 3:1–3.» Ο Πόθος των Αιώνων, σ. 161.

Ο καθαρισμός του λαού του Θεού αντιπροσωπεύει τη διαδικασία της δοκιμασίας, η οποία ταυτίζεται επανειλημμένως με διάφορες γραμμές προφητείας. Κάθε αναφορά, αρχίζοντας από τον Αδάμ και την Εύα έως την ιστορία των Μίλλεριτών, αντιπροσωπεύει τον καθαρισμό των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

«Στις έσχατες ημέρες της ιστορίας αυτής της γης, η διαθήκη του Θεού με τον λαό του που τηρεί τις εντολές Του πρόκειται να ανανεωθεί.» Review and Herald, 26 Φεβρουαρίου 1914.

Η διαδικασία καθαρισμού των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων αποτελεί την πρώτη αναφορά στο βιβλίο του Δανιήλ, το οποίο είναι το πρώτο βιβλίο από τα δύο βιβλία που από κοινού αντιπροσωπεύουν την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, η οποία αποσφραγίζεται ακριβώς πριν κλείσει η περίοδος της ανθρώπινης δοκιμασίας. Η διαδικασία καθαρισμού των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων παριστάνεται επίσης ως η διαδικασία της σφράγισης. Όταν το πρώτο μήνυμα της διαδικασίας καθαρισμού και σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, αποτέλεσε σημείο καμπής για την εκκλησία και για τον κόσμο. Στο δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, τότε κατέφθασε ο άγγελος που φωτίζει τον κόσμο με τη δόξα του. Ωστόσο, στην Αποκάλυψη 18, ο άγγελος δεν παριστάνεται να έχει τίποτε να φάγει στο χέρι του—αλλά είναι εκεί. Το μικρό βιβλίο είναι εκεί. Μπορεί να αναγνωρισθεί εύκολα από εκείνους που επιλέγουν να φάγουν τη μεθοδολογία που ο προφήτης Ησαΐας παριστάνει ως «γραμμή επί γραμμής».

Θέτοντας «γραμμήν επί γραμμής», κατανοούμε ότι, όταν ο Χριστός κατήλθε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, είχε επίσης ένα «μικρόν βιβλίον», το οποίο είχε παρασταθεί ως «μάννα», ο «άρτος του ουρανού» και το «μικρόν βιβλίον». Αλλά στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, ο πρότερον εκλεγμένος λαός, παρασταθείς διά του Ιωακείμ, επέλεξε να προσκολληθεί στα έθιμα και στις παραδόσεις του Αντβεντισμού, και τότε άρχισε την πορεία του προς την αιχμαλωσία της Βαβυλώνας, η οποία θα ολοκληρωθεί κατά τον νόμον της Κυριακής.

«Τώρα κυκλοφορεί ο λόγος ότι έχω δηλώσει πως η Νέα Υόρκη πρόκειται να σαρωθεί από παλιρροϊκό κύμα; Αυτό ουδέποτε το είπα. Έχω πει, καθώς έβλεπα τα μεγάλα κτίρια να υψώνονται εκεί, όροφο πάνω σε όροφο: “Τι φοβερές σκηνές θα λάβουν χώρα όταν ο Κύριος εγερθεί για να συγκλονίσει τρομερά τη γη! Τότε τα λόγια της Αποκάλυψης 18:1–3 θα εκπληρωθούν.” Ολόκληρο το δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης αποτελεί προειδοποίηση για όσα έρχονται επάνω στη γη. Αλλά δεν έχω ιδιαίτερο φως σχετικά με το τι πρόκειται να συμβεί στη Νέα Υόρκη, παρά μόνον ότι γνωρίζω πως κάποια ημέρα τα μεγάλα κτίρια εκεί θα καταρριφθούν από τη στροφή και ανατροπή της δύναμης του Θεού. Από το φως που μου έχει δοθεί, γνωρίζω ότι καταστροφή υπάρχει στον κόσμο. Ένας λόγος από τον Κύριο, ένα άγγιγμα της κραταιάς Του δύναμης, και αυτά τα ογκώδη οικοδομήματα θα πέσουν. Θα λάβουν χώρα σκηνές, των οποίων τη φρικτότητα δεν μπορούμε να φαντασθούμε». Review and Herald, July 5, 1906.

Όταν τα «μεγάλα κτίρια» της «Νέας Υόρκης» «κατεδαφίστηκαν από τη στροφή και ανατροπή της δύναμης του Θεού», στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, το φως του αγγέλου της δέκατης όγδοης

κεφαλαίου της Αποκάλυψης γέμισε ολόκληρη τη γη, διότι είχε επέλθει ένα σημείο καμπής στην ιστορία του θηρίου της γης της δέκατης τρίτης κεφαλαίου της Αποκάλυψης.

«Υπάρχουν περίοδοι που αποτελούν σημεία καμπής στην ιστορία των εθνών και της εκκλησίας. Στην πρόνοια του Θεού, όταν φθάνουν αυτές οι διάφορες κρίσεις, δίδεται το φως για εκείνον τον καιρό. Εάν γίνει δεκτό, ακολουθεί πνευματική πρόοδος· εάν απορριφθεί, ακολουθούν πνευματική παρακμή και ναυάγιο.» Bible Echo, August 26, 1895.

Όταν το φως του αγγέλου της Αποκάλυψης δεκαοκτώ έφθασε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, όσοι δέχθηκαν το φως προόδευαν πνευματικώς, ενώ όσοι απέρριψαν το φως εξέπεσαν πνευματικώς και άρχισαν την επαναστατική τους πορεία προς το τελικό σημείο καμπής τους, τον νόμο της Κυριακής, όπου για πάντα ναυαγούν ως προς την ομολογία τους ως αγγελιοφόροι του τρίτου αγγέλου. Εκείνοι στη Γαλιλαία που αποστράφηκαν και δεν περιπάτησαν πλέον με τον Χριστό στο John 6:66, απομακρύνονταν από το φως που είχε πρωτοέλθει κατά το βάπτισμά Του, όπου και η πρώτη αγγελία εκείνης της ιστορίας δοκιμασίας έλαβε δύναμη. Στο πρώτο κεφάλαιο του Daniel, απεικονίζονται δύο τάξεις προσκυνητών στην ιστορία όπου η πρώτη αγγελία ενδυναμώνεται. Ο Ιωακείμ αντιπροσωπεύει εκείνους που ναυαγούν ως προς την πίστη, και ο Δανιήλ, ο Ανανίας, ο Μισαήλ και ο Αζαρίας αντιπροσωπεύουν τους πιστούς.

Εν τω τρίτω έτει της βασιλείας του Ιωακείμ, βασιλέως του Ιούδα, ήλθε ο Ναβουχοδονόσορ, βασιλεύς της Βαβυλώνας, εις Ιερουσαλήμ και επολιόρησεν αυτήν. Και ο Κύριος παρέδωκεν εις την χείρα αυτού τον Ιωακείμ, βασιλέα του Ιούδα, μετά μέρους των σκευών του οίκου του Θεού· και μετέφερεν αυτά εις την γην Σενάαρ, εις τον οίκον του θεού αυτού, και τα σκεύη εισήγαγεν εις τον θησαυρόν του θεού αυτού. Και ο βασιλεύς είπεν προς τον Ασφενάζ, τον αρχιευνούχον αυτού, να φέρη εκ των υιών Ισραήλ, και εκ του βασιλικού σπέρματος, και εκ των αρχόντων, νεανίσκους εις τους οποίους δεν υπήρχε κανέν ελάττωμα, αλλά ήσαν ωραίοι εις την όψιν, και σοφοί εν πάση σοφία, και πεπαιδευμένοι εις γνώσιν, και συνετοί εις επιστήμην, και έχοντες ικανότητα να παρίστανται εν τω παλατίω του βασιλέως, και να διδαχθούν τα γράμματα και την γλώσσαν των Χαλδαίων. Και διέταξεν εις αυτούς ο βασιλεύς καθημερινήν μερίδα από των βασιλικών εδεσμάτων και από του οίνου τον οποίον αυτός έπινεν, ώστε να τρέφονται επί τρία έτη, δια να παρασταθώσιν ενώπιον του βασιλέως μετά το τέλος αυτών. Μεταξύ δε τούτων ήσαν εκ των υιών του Ιούδα ο Δανιήλ, ο Ανανίας, ο Μισαήλ και ο Αζαρίας· εις τους οποίους ο αρχιευνούχος έδωκεν ονόματα· και τον μεν Δανιήλ ωνόμασε Βαλτασάσαρ, τον δε Ανανίαν Σεδράχ, τον δε Μισαήλ Μισάχ, και τον δε Αζαρίαν Αβδέ-νεγώ. Ο δε Δανιήλ έθεσεν εν τη καρδιά αυτού να μη μολυνθή από της μερίδος των εδεσμάτων του βασιλέως, μηδέ από του οίνου τον οποίον εκείνος έπινεν· διά τούτο παρεκάλεσε τον αρχιευνούχον να μη μολυνθή. Δανιήλ 1:1-8.

Ο Δανιήλ, ο Ανανίας, ο Μισαήλ και ο Αζαρίας ήσαν τέκνα του Ιούδα. Έγιναν ευνούχοι, αντιπροσωπεύοντας έτσι την τελευταία γενεά του Αντβεντισμού. Ο Ναβουχοδονόσορ, όπως πολλοί αρχαίοι βασιλείς, ευνούχισε τους τέσσερις νεαρούς Ιουδαίους, για να απομακρύνει κάθε ανησυχία που θα μπορούσε να έχει ο βασιλεύς όταν αυτοί υπηρετούσαν ως δούλοι και συναναστρέφονταν τις συζύγους και τις παλλακίδες του βασιλέως.

Συμβολικώς, αντιπροσωπεύει την τελική γενεά του Αντβεντισμού, διότι δεν θα υπήρχε πλέον άλλη γραμμή του Ιούδα μετά από αυτούς τους τέσσερις. Ο αριθμός τέσσερα είναι σύμβολο του παγκοσμίου, και έτσι αντιπροσωπεύει την τελική γενεά των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας ανά τον κόσμο, οι οποίοι αναγνωρίζουν την 11η Σεπτεμβρίου 2001 ως εκπλήρωση του προφητικού Λόγου του Θεού.

Αυτοί οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας αποτελούν το αντικείμενο του προφητικού Λόγου του Θεού, διότι είναι εκείνοι που καλούνται να είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Ωστόσο, η προφητική τους κληρονομιά άρχισε με την ανταρσία των πατέρων τους, το 1863. Εκείνη η αρχική ανταρσία είναι σχεδόν αδύνατον να αναγνωριστεί, διότι έχει καλυφθεί από τις παραδόσεις και τις συνήθειες τεσσάρων γενεών κλιμακούμενης ανταρσίας. Μολονότι είναι δύσκολο να αναγνωριστεί, πρέπει να γίνει ορατή και να αναγνωριστεί, όπως τελικώς πράττει ο Δανιήλ στο ένατο κεφάλαιο του βιβλίου του Δανιήλ. Το έπραξε αυτό αναγνωρίζοντας την αλήθεια που βρίσκεται στον προφητικό Λόγο του Θεού.

Η αποστασία από την οποία κατάγονταν άμεσα ο Δανιήλ και οι τρεις άξιοι ήταν η άρνηση του πατέρα τους να παραμείνει χωρισμένος από τις ειδωλολατρικές επιρροές που τους περιέβαλλαν. Το 1863, ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός επέστρεψε στη βιβλική μεθοδολογία του αποστάτη Προτεσταντισμού και του Καθολικισμού, προκειμένου να στηρίξει την απόρριψή τους της ταύτισης από τον Μίλλερ των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι. Εκείνη η αποστασία, για τον Δανιήλ και τους τρεις άξιους, αντιπροσωπευόταν από τον βασιλιά Εζεκία.

Ο βασιλιάς Εζεκίας ικέτευσε τον Κύριο να μη πεθάνει, και η προσευχή του εισακούσθηκε όταν ο Κύριος του έδωσε άλλα δεκαπέντε έτη. Έτσι, κατόπιν, εγέννησε τον Μανασσή, έναν από τους πονηρότερους βασιλείς του Ιούδα, αλλά και τον βασιλέα που σηματοδοτεί την αρχή της προοδευτικής επταβάθμιας κατάκτησης και υποδούλωσης του Ιούδα. Το 1856, ο Αληθινός Μάρτυς ήλθε να κρούσει τη θύρα του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, αλλά εκείνοι επέλεξαν να ζήσουν και να μην αποθάνουν ως προς τον εαυτό. Μέχρι το 1863, είχαν ανοικοδομήσει την «Ιερικό» και είχαν αρχίσει την κλιμακούμενη ανταρσία που τελικά τους εμπόδισε να αναγνωρίσουν την 11η Σεπτεμβρίου 2001 ως την αρχή της τριβάθμιας πορείας τους προς τη δουλεία της πνευματικής Βαβυλώνας, η οποία καταλήγει στον νόμο της Κυριακής.

Για τον βασιλιά Εζεκία, το 1863 ήλθε όταν του δόθηκε η απάντηση στην προσευχή του να ζήσει. Ο Κύριος παρέιχε ένα σημείο ότι η προσευχή του είχε εισακουσθεί. Ο Θεός επικύρωσε την προσευχή μετακινώντας τον ήλιο, και οι Βαβυλώνιοι είδαν την ενέργεια του Θεού στους ουρανούς, αν και δεν γνώριζαν τι σήμαινε. Έπειτα οι Βαβυλώνιοι ήλθαν στην Ιερουσαλήμ για να πληροφορηθούν σχετικά με τον Θεό που είχε τη δύναμη να ελέγχει τον ήλιο. Αντί να δοξάσει τον Θεό του Ουρανού, ο βασιλιάς Εζεκίας, αντί να νεκρωθεί ως προς τον εαυτό, επέλεξε να δοξάσει τον ναό και την πόλη του αντί για τον Θεό που είχε εκλέξει να θέσει το όνομά Του σε εκείνον τον ναό και σε εκείνη την πόλη.

Εκείνη η ανταρσία επέφερε την προφητεία ότι παιδιά από τη γραμμή του αίματός του θα γίνονταν δούλοι και ευνούχοι στη Βαβυλώνα. Εκείνα τα παιδιά ήταν ο Δανιήλ, ο Ανανίας, ο Μισαήλ και ο Αζαρίας, και αντιπροσωπεύουν την πνευματική τελική γενεά εκείνων των Αντβεντιστών της

Εβδομης Ημέρας που αναγνωρίζουν την 11η Σεπτεμβρίου 2001 ως σημείο καμπής στην ιστορία των εθνών του κόσμου και της εκκλησίας, όταν δίδεται το φως που πρόκειται να δοκιμάσει και να σφραγίσει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Κατ' ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἠρρώστησε ὁ Ἐζεκίας μέχρι θανάτου. Καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὸν Ἡσαΐας ὁ προφήτης, υἱὸς τοῦ Ἀμώς, καὶ εἶπεν πρὸς αὐτόν· Οὕτω λέγει Κύριος· Βάλε τὸν οἶκόν σου εἰς τάξιν, διότι ἀποθνήσκεις καὶ δὲν θέλεις ζῆσαι. Τότε ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὸν τοῖχον καὶ προσηυχήθη πρὸς τὸν Κύριον, λέγων· Δέομαί σου, Κύριε, μνήσθητι τώρα πῶς περιεπάτησα ἐνώπιόν σου ἐν ἀληθείᾳ καὶ μετὰ καρδίας τελείας, καὶ ἔπραξα τὸ ἀγαθὸν ἐνώπιόν σου. Καὶ ἔκλαυσεν ὁ Ἐζεκίας πικρῶς. Καὶ πρὶν ἐξέλθῃ ὁ Ἡσαΐας εἰς τὴν μέσην αὐλήν, ἦλθε πρὸς αὐτὸν ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, λέγων· Ἐπίστρεψον καὶ εἶπε πρὸς Ἐζεκίαν, τὸν ἡγεμόνα τοῦ λαοῦ μου· Οὕτω λέγει Κύριος, ὁ Θεὸς Δαβὶδ τοῦ πατρὸς σου· Ἦκουσα τῆς προσευχῆς σου, εἶδα τὰ δάκρυά σου· ἰδοὺ, θέλω σε ἰατρεύσει· τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ θέλεις ἀναβῆ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου. Καὶ θέλω προσθέσει εἰς τὰς ἡμέρας σου δεκαπέντε ἔτη· καὶ ἐκ χειρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας θέλω λυτρώσει σὲ καὶ ταύτην τὴν πόλιν· καὶ θέλω ὑπερασπισθῆ ταύτην τὴν πόλιν ἔνεκεν ἐμοῦ καὶ ἔνεκεν Δαβὶδ τοῦ δούλου μου. Καὶ εἶπεν ὁ Ἡσαΐας· Λάβετε μίαν μάζαν σύκων. Καὶ ἔλαβον καὶ ἔθεσαν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἔλκου, καὶ ἀνέλαβε. Καὶ εἶπεν ὁ Ἐζεκίας πρὸς τὸν Ἡσαΐαν· Τί θέλει εἶσθαι τὸ σημεῖον ὅτι ὁ Κύριος θέλει με ἰατρεύσει, καὶ ὅτι τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ θέλω ἀναβῆ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου; Καὶ εἶπεν ὁ Ἡσαΐας· Τοῦτο θέλεις ἔχει τὸ σημεῖον παρὰ Κυρίου, ὅτι ὁ Κύριος θέλει κάμει τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐλάλησε· θέλει προχωρήσει ἡ σκιά δέκα βαθμούς, ἢ θέλει ἐπιστρέψει δέκα βαθμούς ὀπίσω; Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἐζεκίας· Εὐκόλον εἶναι εἰς τὴν σκιάν νὰ καταβῆ δέκα βαθμούς· οὐχί, ἀλλὰ ἂς ἐπιστρέψῃ ἡ σκιά δέκα βαθμούς ὀπίσω. Καὶ ἐβόησεν ὁ προφήτης Ἡσαΐας πρὸς τὸν Κύριον· καὶ ἐπέφερε τὴν σκιάν δέκα βαθμούς ὀπίσω, δι' ὧν εἶχε καταβῆ ἐπὶ τοῦ ὥρολογίου τοῦ Ἀχαζ. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁ Βερωδάχ-βαλαδάν, υἱὸς τοῦ Βαλαδάν, βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, ἀπέστειλε γράμματα καὶ δῶρον πρὸς τὸν Ἐζεκίαν· διότι ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἐζεκίας ἠρρώστησε. Καὶ ὁ Ἐζεκίας τοὺς ἤκουσε καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς ὅλον τὸν οἶκον τῶν πολυτίμων αὐτοῦ, τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον καὶ τὰ ἀρώματα καὶ τὸ πολύτιμον μύρον, καὶ ὅλον τὸν οἶκον τῶν ὀπλων αὐτοῦ, καὶ πάντα ὅσα εὐρίσκοντο ἐν τοῖς θησαυροῖς αὐτοῦ· δὲν ὑπῆρχε τίποτε εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, οὐδὲ ἐν πάσῃ τῇ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἐζεκίας. Τότε ἦλθεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης πρὸς τὸν βασιλέα Ἐζεκίαν καὶ εἶπεν πρὸς αὐτόν· Τί εἶπον οὗτοι οἱ ἄνδρες; καὶ πόθεν ἦλθον πρὸς σέ; Καὶ εἶπεν ὁ Ἐζεκίας· Ἀπὸ χώραν μακρινὴν ἦλθον, ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα. Καὶ εἶπεν· Τί εἶδον εἰς τὸν οἶκόν σου; Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἐζεκίας· Πάντα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ μου εἶδον· δὲν ὑπάρχει τίποτε ἐν τοῖς θησαυροῖς μου τὸ ὁποῖον δὲν ἔδειξα εἰς αὐτούς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἡσαΐας πρὸς τὸν Ἐζεκίαν· Ἄκουσον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. Ἴδου, ἔρχονται ἡμέραι, ὅτε πάντα ὅσα εἶναι εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ ὅσα οἱ πατέρες σου ἐθησαύρισαν μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης, θέλουσι μεταφερθῆ εἰς Βαβυλῶνα· οὐδὲν θέλει ἀφεθῆ, λέγει Κύριος. Καὶ ἀπὸ τοὺς υἱούς σου, οἵτινες θέλουσιν ἐξέλθῃ ἀπὸ σοῦ, τοὺς ὁποίους θέλεις γεννήσει, θέλουσι λάβει· καὶ θέλουσιν εἶσθαι εὐνοῦχοι ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος. Τότε εἶπεν ὁ Ἐζεκίας πρὸς τὸν Ἡσαΐαν· Ἀγαθὸς εἶναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖον ἐλάλησας. Καὶ εἶπεν· Δὲν εἶναι καλόν, ἐὰν εἰρήνη καὶ ἀλήθεια ὑπάρχωσιν ἐν ταῖς ἡμέραις μου; Τὰ δὲ λοιπὰ τῶν πράξεων τοῦ Ἐζεκίου, καὶ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτοῦ, καὶ πῶς ἐποίησε τὴν κολυμβήθραν καὶ τὸν ὑδραγωγόν, καὶ εἰσήγαγε τὸ ὕδωρ εἰς τὴν πόλιν, δὲν εἶναι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν χρονικῶν τῶν βασιλέων τοῦ Ἰούδα; Καὶ ἐκοιμήθη ὁ Ἐζεκίας μετὰ τῶν πατέρων

αὐτοῦ· καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ Μανασσῆς ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Δ΄ Βασιλειῶν 20:1–21.

Το ἐπόμενο ἐδάφιο λέει:

Δώδεκα ἐτῶν ἦταν ὁ Μανασσῆς ὅταν ἀρχισε νὰ βασιλεύει, καὶ βασιλεύσε πενήντα πέντε ἔτη
στὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ τὸ ὄνομα τῆς μητέρας του ἦταν Εφσιβά. Β΄ Βασιλέων 21:1.

Ποιο θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα, εἰάν ὁ βασιλιάς Εζεκίας εἶχε ἀποδεχθεῖ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ ἀπλῶς εἶχε τακτοποιήσει τὸν οἶκο του καὶ εἶχε πεθάνει; Του δόθηκαν δεκαπέντε ἐπιπλέον ἔτη, καὶ τρία χρόνια ἀργότερα γεννήθηκε ὁ πονηρὸς Μανασσῆς. Τι θὰ εἶχε συμβεῖ τὸ 1856, εἰάν ὁ Ἀντβεντισμὸς εἶχε ἀποδεχθεῖ τὴ μετάβαση ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια στὴ Λαοδίκεια καὶ εἶχε θέσει σὲ τάξη τὸν οἶκο του καὶ εἶχε ἀφήσει ἀθικτὲς τὶς θεμελιώδεις ἀλήθειες τοῦ Ουίλλιαμ Μίλλερ; Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ μάθουμε ποτέ τὴν ἀπάντηση σὲ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ γνωρίζουμε εἶναι ὅτι «ὁ Δανιήλ ἔθεσε στὴν καρδιά του νὰ μὴ μολυνθεῖ με τὸ φαγητό του βασιλιά οὔτε με τὸν οἶνο ποῦ ἐκεῖνος ἔπινε».

Θὰ συνεχίσουμε με τὸ πρῶτο κεφάλαιο τοῦ Δανιήλ στὸ ἐπόμενο ἀρθρο.